

นิทานน้ำใจ168

ดอกกุหลาบกับดอกหญ้า

The Rose and the Amaranth

นิทานอีสป369

ในสวนแห่งหนึ่ง มีดอกกุหลาบแสนสวยบานสะพรั่ง ซึ่งข้างๆ กันนั้นก็มียอดดอกหญ้าต้นเล็กๆ บานอยู่เช่นกัน

วันหนึ่งดอกหญ้าพูดกับดอกกุหลาบขึ้นว่า “ข้าอิจฉาท่านเสียจริง ท่านช่างเป็นดอกไม้ที่สวยงามและมีกลิ่นหอมที่ใครๆ ต่างก็อยากชื่นชม ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ ผีเสื้อ หรือผีเสื้อ ข้าเองก็อยากมีความงามและกลิ่นหอมเหมือนเช่นท่านบ้าง”

เมื่อดอกกุหลาบได้ยินดังนั้นก็ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงอันเศร้าว่า “โธ่! เจ้าดอกหญ้า ดอกไม้ประดับดินเจ้าช่างโชคดีนัก ที่เกิดมาแล้วไม่มีผู้ใดต้องการเด็ดไปแซมชม เจ้าชูชอบานอยู่ได้อย่างยาวนาน ผิดกับข้าที่มีชีวิตอยู่ได้ในเวลาเพียงสั้นๆ เพราะเมื่อมนุษย์มาตัดดอกกุหลาบแสนสวยไปปักแจกันสนใจแล้ว เพียงชั่วข้ามคืนเท่านั้นเอง ดอกกุหลาบแสนสวยก็จะเหี่ยวเฉาโรยราไป”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า : “ความสวยงามอาจอยู่ไม่ทนนานยั่งยืน”

<https://youtu.be/ywaUJMrOTa4>